

kenis bezit voor het animale, voor het eigenlijke zieleleven minder belang.

Zoo zagen wij dan, hoe naar vaste ordeningen, onze gewaarwordingen ontstaan van wat in ons en om ons geschiedt, en hoe daardoor onze ziel in meerdere of mindere mate de kleine wereld van haar eigen lichaam en de groote wereld van wat daar buiten ligt, leert kennen.

Thans rest ons nog de bespreking van de vaste ordeningen voor de gewaarwordingen der twee hoogere zinnen: gezicht en gehoor, die voor ons kennen van zoo voorname betekenis zijn.

„Het beeld des Onzienlijken Gods.”

Dewelke is het beeld des onzienlijken Gods, de eerste geborene aller creature.

Col. 1: 15.

God is een Geest, onze God is onzienlijk; maar toch openbaart die Onzienlijke zich met klinkende klaarheid. Schemerend naar en achter het gordijn der Natuur, doorzichtiger in den naar zijn Beeld geschapen Mensch; en met volle klaarheid in Christus, die is het uitge-drukte beeld Zijner zelfstandigheid, het beeld des Onzienlijken Gods.

Beeld, niet beeltenis. Wat gebedelhouwd geeft meer dan wat in lijn en tint is afgebeeld; het geeft de volle verschijning; in marmer of metaal bootst het beeld den massieven levensvorm na. De beeltenis met stift of penseel geeft op haar beurt wat het koele, stugge marmer welgeeft uit te drukken, de levenswarmte, den zielgloed, de bewegelijke trekken; maar het beeld is meer indrukwekkend, is overweldigend door machtiger werkelijkheid en bijna tastbaarheid.

Daarom spreekt de Schrift niet van de beeltenis, maar van het beeld van God, die onzienlijk is, en in die uitdrukking het beeld van God, trekt zich geheel de actie der religieus salm. God geeft zijn beeld; de mensch verleidt dat beeld; de mensch wil zelf een beeld van God maken; dat zelf willen maken van een beeld van God is bittere zonde; en in het eind klimt die zonde tot haar hoogste punt, als satan, als het beest, als de mensch der zonde, als de antichrist, zichzelf een beeld opricht, en voor dat beeld de aanbidding opzocht, die alleen toekomst aan „het uitge-drukte beeld van Gods zelfstandigheid”, d. i. aan den Christus.

Die openbaring van God in zijn beeld mag alzoo niet verstaan als figurlijke uitdrukking, als overdrachtelijke taalvorm. Ze is inderdaad bovennatuurlijke werkelijkheid. Vandaar het zeggen van Jezus tot Filippus: „Wie mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien”, en vandaar de hoop der heerlijkheid voor elk kind van God, dat ook hij eens den Christus zien zal gelijk hij is, en dat hij in dat zien van den verheerlijkten Christus God-zelf zal zien van aangezicht tot aangezicht. Niet Christus zien en daarna of daarnaast God zien, maar God zien in Christus.

De zonde heeft in den onwedergeboren mensch het beeld van God onkenbaar gemaakt. En nu geeft God in Christus, in één persoon, zijn volle beeld in volende klaarheid. En dit kon in onze menselijke natuur, omdat de Zoon van eeuwigheid het beeld des Vaders was, en onze menselijke natuur als door de schaduw van dat beeld uit het stof deze aarde was geformeerd.

Wie daarom staan blijft bij de openbaring Gods in de natuur, gedrukt als ze is door den vloek; of ook staan blijft bij de openbaring van het geestelijk wezen Gods in den mensch, gelijk hij dood is door de zonde; kan tot geen waarachtige kennis Gods geraken, maar moet in algodertij of valsche filosofie vervallen.

„Niemand kent den Vader dan de Zoon, en wien het de Zoon wil openbaren.”

Daarom blijft de Christus het middelpunt van onze Godsvereering. Niet alleen door wat hij sprak, door wat hij deed, door wat hij leed, maar door zijn persoon zelf. De glorie der apostelen ligt in wat ze gehoord, gezien en getast hebben van het Woord des levens.

Christus is niet maar de hoogste profeet onder de profeten, en het hoofd der apostelen, hij zelf is de persoonlijke belichaming van al wat in de heerlijkheid onze religie ligt saamgevat. „In Hem woont de volheid der Godheid lichamelijk.” Naar hem noemen we ons. In zijn naam is ons de zaligheid gegeven. Van zijn persoon en naam gaat de herbarende, de levensvernieuende kracht uit, die de gedaante der wereld veranderd heeft. Alleen waar hij wordt aangebeden, is waarachtig Christendom. Hij heerscht, niet enkel door de overlevering van wat hij eenmaal op aarde was, sprak, deed en onderging, maar door een reele macht, die hij nu nog, gezeten aan Gods rechterhand, uitoefent, op landen en naties, op geslachten, gesinnen en personen. Voor hem of tegen hem, beslist over den loop van 's werelds historie, over de einduitkomst van ieders levensbestaan. Met hem zal de wereld zich in vrede verholden, tegen hem gekerd, zal ze beroerd worden, en beroerd blijven, tot ze of tot hem terugkeert, of in haar verzet tegen hem vergaat en zich den dood eet.

Alle pogen om de Christelijke religie te verwateren en van hem los te maken, of ook met filosofie en heidensche uitdinselen te vermengen, moet daarom tot geestelijken en zedelijken achteruitgang leiden.

Wie ook maar eenigszins den hoogen naam van Christus met dien van Buddha, Koninguts of Mohammed op één lijn stelt of in één adem noemt, ondermijnt de Christelijke religie en alle religie, en daarmee de gelukkige ontwikkeling van ons menschelek geslacht. Want dat alles voert af van de kennis Gods, valscht de kennis Gods, doet de echte kennis Gods te loor gaan; en wijl God te kennen zelf het eeuwige leven is, hier en hierna, is alle verveemding van den Christus, alle onneveling van den naam van Christus, een zoeken niet van het leven, maar van den dood.

Christus zoeken om uw zaligheid is het begin; maar wie verstaat wat zaligheid is, grijpt juist ter wille van die zaligheid in Christus de kennis van zijn God.

Het is zoo, in Christus ligt uw waarborg, dat eens uw ziel van alle zonde rein zal zijn; de zekerheid dat geen zondschuld u meer jagen zal; de belofte dat ge eens uw lichaam verheerlijkt terugontvangt; en niet minder de

hope van inwoning in het Vaderhuis, van heilige vreugde in de zalen van het eeuwige licht, van een eindeloos samenzijn met al Gods heiligen; kortom, van een eeuwig, u brengende wat geen oor ooit gehoord, geen oog ooit gezien heeft, of wat in geen menschenhart ooit oplom.

En toch is dat alles nog niet anders dan de luister van het paleis en van wie er mag binnentreden, de stralenkrans die de zaligheid omringt. En de werkelijke zaligheid is en blijft, in God zelven te zoeken. Hem nu God te bezitten, hem met doorziende kennis te kennen, en met den levenden God in zalige aanbidding zielsgemeenschap te genieten, — dat en dat alleen is van alle eeuwige zaligheid de kern en pit.

En daarom is er zaligheid in Christus, en omdat hij u van zonde verlost, en omdat hij u de erfenisse waarborgt onder de heiligen in het licht; maar toch, ten volle eerst is de zaligheid door u in Christus gegrepen, zoo ge in hem, als het Beeld des onzienlijken Gods, God zelven grijpt, en in die kennis Gods, die van dat Beeld u toestraalt, indrinkt Christus u leven.

Het is niet een zaligheid, die Christus u maar bereidt, die Hij u nader brengt, en waar Hij u eens binnenleidt, om dan, na volcinding van dat machtig werk, terug te treden. Neen, ook in het rijk der heerlijkheid zou er geen zaligheid zijn, zoo de Christus er niet eeuwiglijk was, als de gene in wien gij God zien, kennen en genie ten kondt.

Toch toef dit niet tot ge in het Vaderhuis zijt binnengegaan.

Wel wordt daar eerst de kennis Gods volcind, maar hier reeds begint ze. We hebben niet maar een toezegging van toekomstige openbaring, maar een openbaring van God in Christus, die hier reeds onder ons bereik valt.

Het Beeld van God ligt op het Evangelieblad in Christus voor ons uitgekend. God is een geest, en de zelfopenbaring Gods in het eeuwige Woord ligt in het beschreven Woord voor ons uitgesproken.

Ook na zijn hemelvaart leeft Christus in dat Woord na, is met dat Woord de beeltenis van het Beeld Gods de wereld ingegaan, is zijn gestalte onder ons voortlevende, en zijn we, dank zij dat Woord, zoo met den persoon en de verschijning van den Christus vertrouwd, dat hij ons verzelschap op onze levensweg. Zoo als de Christus verkeerde onder zijn toenmalige omgeving, zoo brengt de verbeelding hem over in onze eigen omgeving, en passen we zijn woord van toen zoo op ons zelven over, dat het is of hij ons zelven toesprekt, vermaant, beriselt en troost.

Doch hierbij blijft het niet. Er is van den Christus niet alleen een beeltenis in het Woord, maar er zijn ook van den Christus krachten en werkingen, invloeden uitgegaan, die zich als onkenkend vuur van ziel op ziel hebben overgeplant, die vuur in den mensch hebben ontstoken, en alzoo een gloed van liefde, van heiligen zin, van geestelijke toewijding hebben doen ontbranden, die de eeuwen doorging en nog brandt, en ons, als we er in leven mogen, koestert en verwarmt, en als 't ware den levensadem van den Christus ons nabij brengt.

En dit alles is niet maar lijdelijk gevolg van zijn verschijning voor twintig eeuwen, maar wordt dag aan dag reël door hem zelven gevoed en gesterkt, en dringt rechtstreeks uit den Christus op ons aan. Elke ziel die herboren wordt, elke heilige zin die in ons opkomt, alle goed werk waartoe we bekwaamd worden, het is al zijn werk door de wonderde inwoning van den Heiligen Geest.

Hij zou komen om woning bij ons te maken, en hij is gekomen, en komt nog, elken dag en elken nacht, om die inwoning in de gemeente zijner heiligen te bevestigen. Hij is ons geen onbekende, maar ook wij zijn hem geen vreemden. Hij kent en roept ons bij name, en schikt zich naar de noden van elk hart.

Zoo dringt hij, die het Beeld des Onzienlijken Gods is, aldoor op ons aan, zet zijn eens begonnen werk in ons voort en doet door, en viocd heen, den oceaan van Gods grondloze barmhertigheden steeds heerlijk voor ons schit teren.

Gewisselijk, er is kennis Gods die wij van hem nemen en aan hem ontleenen; maar veel meer nog is er kennis Gods die hij zelf ons toebrengt, in ons brengt en in het verborgene onze ziel tot klaarheid doet komen.

Dit toch is het mystieke, dat hij die het Beeld des onzienlijken Gods is, ons dat beeld niet slechts toont, en ons door dat beeld niet slechts bekoort, maar dat beeld in ons zelven, in onzen eigen persoon, in onze eigen ziel uitbeelt.

Er is gelijkvormigmaking van ons eigen innerlijk leven aan het innerlijk leven van den Christus. Zijn beeld drukt zich af in Gods heiligen.

En dit eerst is de hoogste kennis Gods, die we op aarde bereiken kunnen, wanneer aldoor het beeld Gods in Christus het beeld Gods in onszelven vernieuwt.

Dr. A. KUYPER, De Gemeene Gratie.

Deel II van dit premiewerk voor abonné's op De Heraut (waarop d.d. 17 Juni 1901 de Intekenings onherroepelijk werd gesloten) is verschenen. Aan alle Intekenaren, die ons ook voor dit tweede deel /3.— voor elk door hen aangevraagd exemplaar deden toekomen, zijn de hun toekomende ex. deel II verzonden.

Gaarne zouden wij van de abonné's, die voor deel II ons tot op heden of niets, of een onvoldoend bedrag remitterden, onverwilt het ons komende ontvangen, opdat ook de voor hen bestemde exemplaren kunnen verzonden worden.

De Administratie.

25 September 1903.

Amsterdam, 25 September 1903.

De Hervormde Synode.

De saamkomst van de Haagsche Synode kenmerkte zich ook dit jaar door een volslagen gemis aan energie.

De fractie in de Hervormde Kerk, die de kerk door de kerk wil hervormen en al haar hoop had gesteld op de Synode, die „om” was, heeft weer gelegenheid te

over gehad de waarheid te ondervinden van Dr. Hoedemakers woord: „Heere, bewaar ons voor een orthodoxe Synode.”

De heeren, die thans zeten in het nieuw-modische heerenhuis in de Javastraat, waar in de antichambre de „Dordtsche Synode” hangt als symbool van het glorierijkperk onzer Gereformeerde Kerk, hebben daarom hun tijd niet verbeuzeld. Er is druk ge- arbeid zelf. Er waren tuchtraken te be- redderen, aantieele zorgen te voorzien, reglementen te wijzigen. Vooral het beheer eischte veel tijd. Maar een daad, een daad van mannelijken moed, een daad, om richting en steun te geven aan het kerkelijke leven, die vraagt ge aan deze Synode te vergeefs.

De Haagsche Synode bleek ook nu weer impotent.

Niet alsof de ernstige vragen, die heel het leven van ons volk bewegen, ook niet aan haar deur aanklopten. De strijd tegen het veldwinnend socialisme; de vraag naar reorganisatie der kerk; de handhaving der waarheid Gods tegen het oegeloof; — dat alles stond wel op haar agendium.

Maar de Synode ontweek elke beslissing. Ze weet uitnemend goed, dat haar kerk- genootschap gelijk is aan een bouwvalligen toren, waaruit ge niet een steen los kunt maken, of heel het gebouw stort krekend ineen.

En daarom, met een kunstvaardigheid, die een koorddanser er aan zou doen, verrichte ze op het slappe koord van begin- seloosheid haksentoeeren om het juiste even- wicht te bewaren.

o. Neen, de Synode keurde het socialisme in haar ambtsdragers niet goed, maar de klacht was reglementair niet in den haak en daarom kon de Synode niets doen om het socialisme te bestrijden.

En al erkende de Synode, dat haar or- ganisatie niet onverbeterlijk was, ze zou met reorganisatie maar wachten, totdat be- tere tijden aanbraken.

Zoo werden de klagers met een kluitje in het riet gestuurd.

Is het wonder, dat onze gereformeerde broeders in het genootschap over deze Synode al de fielen van hun toorn uitgieten?

Er was niemand, die bij het sterven van deze Synode haar lofde zong. Ze ging heen zonder begeerd te zijn.

Of neen, een was er, die de lofropmet aan de lippen zette en geen woorden van bewondering genoeg vinden kon voor dit hoogste college der „Vaderlandsche Kerk.”

En die ene was, — ge raadt het in geen tien tellen, — het orgaan van de so- cialisten, Het Volk!

Licht en Schaduw.

Ook op het terrein der Zending wisselt licht en schaduw elkaar af.

Een vriendelijke lichtstraal schijnt van uit Djocja's hospitaal, waarvan wij zoo even het jaarlijksch verslag ontvingen. En daar- naast, ook al hangt dit nu niet rechtstreeks met de Zending saam, mag ook de opening genoemd worden van de Paul Kruger- school te Batavia.

Het is een verblijvend verschijnsel, dat in Indië zelf de betekenis van het Chris- telijke onderwijs zoo hoog wordt geschat. De leening, voor deze school noodig, werd bijna geheel in Indië voltekend. Het moe- derland, waarop eerst alle hoop gevestigd werd, droeg slechts weinig bij. Bij de opening der school overtrof het aantal leer- lingen, 90 in getal, de stoutste verwach- ting. Ook schijnt men in de keuze van het onderwijzend personeel zeer gelukkig te zijn geslaagd. Ds. Weyers, de volijve- rige Dienaar des Woords te Batavia, heeft door de zeldzame toewijding, den volhar- denden ijver, den geloofsmoed, waarmede hij deze zaak aanvatte en ten einde bracht, zich een eerezuil opgericht. Onze beste wenschen vergezellen deze christelijke school, die voor heel Java ten zegen moge worden.

Tegenover die lichtzijde staat echter de donkere schaduw, die thans over Soemba ligt.

Ds. Pos, die pas na een jaar verlof weer- keerde naar zijn arbeidsveld, werd ernstig krank en moest op Java herstel van kracht gaan zoeken. Onze tweede zendingsdienaar op Soemba, Ds. de Bruijn, heeft juist vacante gekregen en is gerepatriëerd. Ons zendingssterrein ligt dus tijdelijk geheel braak. En dit is nog het ergste niet. Maar Ds. Pos heeft zijn gemeente op Soemba in zoo ontredde toestand aangetroffen, dat de wanhoop hem om het hart sloeg en hij vreesde, dat aan een krachtig weeroe- pelen der Zendingssactie niet te denken valt.

Nu stemmen wij gaarne toe, dat een toestand van geestelijke depressie, als waarin broeder Pos verkeert, niet de meest geschikte is om een juist oordeel over Soemba te vestigen. Wie een zwarten bril op heeft, ziet alles donker om zich heen. Maar dit neemt toch niet weg, dat de toestand op Soemba treurig is en de vraag steeds luider gehoord wordt, of voortzetting van de zendingsactie op den bestaanden voet wel wenschelijk en raadzaam is.

De bezwaren, die tegen dit Zendingss- terrein worden ingebracht, zijn toch niet gering te achten.

Voorreest, zoo zegt men, kan met onze uiterst beperkte krachten de zendingsactie op Soemba niet tot een blijvend resultaat leiden. Zending dient niet om enkele hei- denen tot bekeering te brengen, maar om een Christelijke Kerk te stichten. Zal een Christelijke kerk echter duurzaam bestand hebben, dan is wel in de eerste plaats noodig dat ze in de eigen landstaal een eigen Bijbel, een eigen catechismus, een eigen liturgie en kerkenorde ontvangt. Wanneer men nu weet, dat op een Soemba een taal wordt gesproken, die geheel op zichzelf staat; ja, dat men op dit kleine eiland nog te doen heeft met tweeërlei bevolking, de oorspron-

kelijke inwoners en de van buiten af ge- komen Savoneezen, die elk weer een eigen taal hebben, dan zal men gevoelen, hoe de stichting van een Christelijke kerk op zulk een eiland een arbeid en een kosten met zich brengt, die de draagkracht onzer ker- ken verre te boven gaat.

Hierbij komt in de tweede plaats, dat Soemba geheel geïsoleerd ligt van ons eigenlijk zendingssterrein in Indië en van Soemba uit geen de minste invloed op onze Archipel kan worden uitgeoefend. Op Java schuilt de macht van heidendom en maho- medianisme. Daar moet de strijd gestreden worden. En waar nu onze krachten zoo gering zijn, daar klemmt de vraag of wij goed doen met deze kleine kracht nog te versnipperen. Gesteld dat Nederland nog heidensch ware, wat zou men dan zeggen van een zendingsactie, die bij voorkeur Urk of Ameland tot arbeidsterrein koos? En toch, Urk en Ameland zijn van uit Amster- dam nog in één dag te bereiken en Soemba ligt van Java een reis van weken af.

Terwijl cindelijk, en ook dit bezwaar mag niet te licht geteld, nu het droeve bericht van Ds. Pos inzinking tot ons kwam, het geestelijk isolement van de zen- dingsdienaren op Soemba niet anders dan schadelijk op hun toestand werken kan. Op Java kan men, dank zij de middelen van vervoer, elkaar nog eens zien en met elkaar raadplegen in ernstige omstandig- heden. Maar op Soemba zit men geheel van de wereld afgesneden. Eens in het jaar komt er een gouvernementsboot.

Voegt men hier nu bij, dat de zendings- arbeid op Soemba dusverre weinig blij- vende vrucht afwierp, dan zou het struis- vogelpolitiek zijn den ernst dezer bezwaren te willen wegcijferen. Zeker zou niemand er aan denken, wanneer thans nog een keuze moest worden gedaan, een zendings- post op dit zoo afgelegen en weinig betee- kenende eiland te vestigen, waar Java, het middenpunt van Indië, zoo luide om hulpe vraagt.

Wij zeggen dit alles niet, om den zen- dingsijver in onze drie Noordelijke provin- cies te doen verslappen. Maar nu de toestand op Soemba zoo donker is — en ook daarin hebben wij een bestel Gods te erkennen — mag de vraag niet onderdrukt, of het goed is op den ingeslagen weg voort te gaan?

Een dergelijke vraag, die bij velen op- kwam, dient openlijk te worden besproken. Niets dooft meer het vuur van den Zen- dingsijver, dan de twijfel of men wel op den rechten weg is.

Daarom zal het goed zijn, wanneer de deputaten, die door de zendende kerken zijn aangewezen om voor Soemba te zorgen, na raadpleging met Ds. de Bruijn openlijk mededeeling van hun beslissing doen en de gronden aangeven, waarop hun besluit rust.

„Vrije vroomheid.”

Een der ernstigste grieven van de mo- dernen tegen ons, orthodoxen, was steeds, dat het religieuze leven bij ons aan banden gelegd werd.

Bij ons was alles uitwendige vorm. Er was een vaste vorm voor het gebed; een scherp belijnde confessie; een wel omschre- ven liturgie, een verplichte catechismus. Al die vormen waren de dood voor het gees- telijk leven. Ze waren een keurslijf, dat de lucht uit de longen neep, en het hart be- lette het bloed door de aderen te stuwen. En daarom, dat keurslijf moest hoe eer hoe beter verwisseld voor de nieuwerwetsche reformrok. Geen kerk, maar een gezellige saamkomst in den Protestantenbond. Geen confessie en geen catechismus, maar de vrije vroomheid, die sprak uit eigen aandrang des harten. En al zong dan ook elk vo- gelke op eigen wijs zijn vroomheidslied, juist in die veelheid van schakering kwam de rijkdom van het religieuze leven uit.

Onze profetie, dat deze „bandeloze vroomheid”, dat alles overlaten aan indivi- deelele willekeur, op vernietiging van het religieuze leven moest uitloopen, bleek maar al te spoedig waarheid. Het oudere geslacht der modernen, met zijn hoog idealistische opvatting, sterft allengs weg, en de jongeren, die hun plaats innemen, mogen in ascetisme liefhebben of aan socialistische droomer- ijen zich vergapen, het religieuze leven, de gemeenschap met God, krimpt tot al geringer afmetingen ineen.

Het klaaglied, dat Prof. Oort bij de ope- ning van het „congres der vrijzinnigen” zong, was in dat opzicht een teeken des tijds. En nog veel vlijmender zet Prof. Knapert het mes in de wonde, waar hij in De Hervorming deze teekening geeft van wat in sommige kringen der modernen te aanschouwen valt:

Vandaar onder ons voortest zulken uit wier overtuiging en dus ook uit wier prediking al het wezenlijk goddienstige en christelijke verdwenen is. Zij hebben van het „goddelijk recht van den twijfel” zoo gulsig gebruik ge- maakt, dat 't nu al open vraag werd, overal wilde scheuren: de kille wind blaast er door. God, gebed, dagg, eeuwig leven, menschen- waarde, onsterfelijkheid... het is al in discussie. Al staat het nu vast, dat dit zeer eierlijk en rechtschapen zijn kan, met huivering denkt men aan de prediking, die van dezen ongodsdienstig- heid het droeve gevolg zijn moet. Het worden betoogen, beschouwingen over alles wat gij wilt, maar het is geen Evangelieverkondiging, gloed noch heerlijkheid, geen gebed, geen profetie.

Deze groep is niet groot, omdat geen voor- ganger dit leven lang volhoudt. Maar talrijk zijn zij, die in geen deel ongodsdienstig- mogen heeten maar wier godsdienst zich verre verwijderde van wat voor ons en anderen reli- gies kern is. Het woord „God” wordt toege- past op begrippen, die niets meer uitstaande hebben met het christelijk geloof in God den Vader en onder den invloed van oude en spekulatienieuwe wijsgeerte, vaak ook van slecht verdwede lectuur, van meer of min gron- dige bestudering van andere godsdiensten, ont- staat er een beschouwing, een samenstel van

meningen en dus ook een prediking en een onderwijs, waarin voor alles plaats is behalve juist voor dat godsdienstige theisme van Jezus, waaruit dus wegwijl juist wat naar onze innige overtuiging godsdienst tot een bron van blijd- schap en vertroosting maakt.

Dit is een uiterst grove verdeling. Er zijn van allerlei schakeeringen in het durven noemen van het voorwerp des geloofs en der aanbidding, in de waardering voort van de persoon van Jezus voor ons godsdienstig leven, in de vrijmoedigheid om „Jezus Christus” te zeggen. Wederom zijn er groepjes of afzonder- lijke personen, die sterk onder den invloed staan van Tolstoj, of die in Boeddha zien niet slechts „het licht van Azië”, maar „het licht der wereld”, of theosofen. Van onze vrijzinnig- christelijke sociaal democraten wordt in dit ver- band niet gerept, want, zoo ik afga op hun blad De Bijde Wereld, zijn zij in 't godsdienstige eens geestverwanten, slechts hebben zij een andere meening over de toepassing des Christen- doms in de maatschappij. Genog. Dit weinige volsta ter aanduiding van de groote verwarring onder ons. Er is geen godsdienstige oefening, geen catechisatie aan de andere gelijk. Hoor de gemeente „God” zeggen, zij kan niet weten of zij dan inderdaad den Almachtigen en Levenden God zal hooren prediken of een soort ijle salutatatie, die door 't heelal vloeit of stroomt of iets anders doet. En als er een onbekende den kansel betreedt moet men goed opletten, of hij zal voortgaan in 't gebed dan wel „zoo maar beginnen”. Vandaar verwarring, verbroekeling van kracht, vandaar, erger nog, verlooping van godsdienstigen gloed, een zich afwenden in arren moede van deze verflauwing der grenzen, dit gevaar en getijfel, dit ge- broddel met het heilige „Woord” het niet op Askelons straten, opdat de Filistijnen zich niet verbielen. Ach, zij weten het al en verheugen zich en roepen: „dat komt er van, dat gij onze goden niet helt willen dienen en onze leer aanvaardt”. Zij verheugen zich en meenen, dat dit ons voeren moet naar hunne wacht- vuren, naar hun neo calvinisme.

Zoo is Leiden in last.

Prof. Knapert weet maar één redmiddel tegen deze ontakeling van het moderne scheepje.

De ernstige modernen moeten saamko- men om een moderne confessie, een mo- dernen catechismus, een moderne liturgie op te stellen.

Zoo schrijft hij:

Wij willen trachten tot elkander te brengen allen, die met ons het heil zien in de prediking van het Evangelie van Jezus Christus, allen, die beslist willen getuigen van Gods bestuur en leiding, van de kracht en de wijding des gebeds, van de waardij onzer zielen en de hoop der persoonlijke onsterfelijkheid. Aangezien nu alle vroomheid, alle geloofservaring, wil zij klaar en welbewust zijn voor ons zelven en indruk maken op anderen, wil zij vergaderen en vast- heid geven, noodig heeft dogmatische omlinjing, daarom willen wij trachten ons christelijk geloof in dogmatische formules te omschrijven. Niemand verdenkt ons daarbij van het dwaas begeren om een of ander klassiek werk uit vroeger eeuwen te willen nabootsen. Men zou ons daar- door groot onrecht doen. Wij meenen slechts, dat een zoo scherp mogelijke beschrijving van ons vrijzinnig christelijk geloof en ook van wat wij als daarmee strijdend verwerpen, onder al de stroomingen dezes tijds vele voorgangers en ook vele gemeentelieden tot elkander zal brengen, hecht verenigen, steunen zal. Terwijl eindelijk een liturgie en een catechese, op deze artikelen gegrondvest, leiding en vastheid aan onze richting, aan onze beginselen geven zal.

Wij zijn benieuwd, hoe deze vaste dog- matische belijning der moderne beginselen er zal uitsien.

Maar intusschen zij nu reeds met dank- baarheid geconstateerd, dat de moderne richting zelf inziet, dat het niet de „vrije vroomheid” spaak loopt.

Zoo heel ongelijk hadden de orthodoxen toch niet, toen zij beweerden, dat zonder vastheid van belijdenis, het religieuze leven niet bloeien kan.

Afglijden.

Niet zonder bezorgdheid kan het worden aangezien, dat in Roomsche kringen de in- vloed van de Schriftorietiek steeds meer veld wint.

Het anti-christelijke karakter dezer nieu- were Schriftcritiek treedt steeds duidelijker aan het licht. Eerst tastte deze critiek alleen de geloofwaardigheid van den histo- rischen inhoud der Schrift aan, maar ze liet de Goddelijke openbaring, het hoog religieuze- ethische standpunt van Israël's religie niet rust. Thans is ook deze laatste slagboom gevallen, en de drieste poging van Delitzsch en Winckler, om op grond van de Babylonische vondsten Israël's religie als een „Abklatsch” van Babel's wereldbeschouwing ons voor te stellen, heeft de kroon op het werk gezet. Het hooftel van de schriftcritiek heeft het binnenste heiligdom der Schrift aangetast, en Jehova, Israël's God, tot een afgod ver- laagd, die hoe eer hoe beter heeft plaats te maken voor den nieuwen god, dien een naturalistische wereldbeschouwing ons nog zal veroorloven a's deus otiosus te aan- bidden.

Het ernstig protest dat De Heraut van meet af tegen deze schriftcritiek liet uit- gaan, is daarmee volkomen gerechtvaardig. De ethische theologie, die ook hier in bemiddelen haar kracht zocht, de inspi- ratie der Schrift prijs gaf, om in de Godde- lijke openbaring aan Israël haar kracht te zoeken, moge thans moord en brand roepen, nu deze zelfde critiek ook dit Goddelijk karakter van Israël's religie aantast en vernietigen wil. Wie het fundamenteel prijs geeft, heeft het aan zich zelf te wijten, wanneer heel het huis ineen stort, en men ten slotte niets dan een waardeloozen puinhoop over- houdt.

Dubbel gevaarlijk is het daarom, wanneer deze moderne critiek ook in de Roomsche kerk met zekere grethigheid ontvangen wordt. Bevreemdend is dit niet. Astruc, de Parij- sche doctor, die de vader der moderne schriftcritiek wordt genoemd, was goed Roomsch. Vooral de Jesuïeten zijn met name op het punt der Schriftinspiratie

wel eens zeer l wapen in de b steeds de Schri ven!” Door aa tornen, kon i slag worden t klaarder en du autoriteit van de autoriteit d geloof.

Natuurlijk Roomsche kerl reit der Sch haar symboler die autoriteit e met dankbaar gaande paus a zich zeer besli de instelling poogd heeft a gevaren door dient erkend theologen na ijver, met gr kennis van al tegen deze cri Het pas vers over Abraham jaloersch kun

Maar daart verbloemen fe zoolang het rechtstreeks v vrijheid van toestaat. Met ratie der Schr indien het nie zien, hoe Ro ren, om hun der Schrift, in met het dogm dit van de z Frankrijk, die en in de Res

Evenals de l terlijk tot he cinde den tot de Room te maken, zo zelfde ten opz Met de fime Schrift bedoel Goddelijk gez heeft te oord torische inkle war in die h delijke waarh deur wagenv naamde result het dogma de

Nu zouden dacht hierop. Roomsche ges Pater Coelest verschenen v Paradijs, Ho poogde in pa den ook bij te doen inga dood-onschul waar het Pa volk geleerd, 2 en 3 ons een mythe, bestaan; de der kennis eenvoudige sy boden vrucht dat de men voor den Sti pen is, betel het huwelijks ons als histo daarom door als waarheid onwaarheid i om te zegge als waar aan zin, als moed staat in der den val doe Wie op deze geestelijken dat de ver Egypte en d ren door de uit de doode te vatten van heid. M. a. op de lijn d

Dat het met kerkelij maakt de z hebben de f met kracht zich verzet, wanneer thai die in de E in de zoove Nederland s

Dat de G vormde Ker den bestaan heimwee zie formeerde k Ds. Bringa v meerde Ker

4 Zoo toch de Ned. He terrein kon l ijk als belij ons dezer d door de Dep de Hooge O gelukwenscht dankbetuigij gereformeer om kan ook uitspreken; 2 node zou iets niet meer b de ied. He der al wees alsof men t meer rekent kerken.”

Mischien wordt ook